

WSOY

HIRVIO ja HELMIKKI

JACK MEGGITT-PHILLIPS

Kuvittanut Isabelle Follath

*Maureen Meggittille, 511-vuotiaalle,
jolla melko varmasti on hirviö ullakollaan.*

J. M. P.

Amylle, ihmeelliselle agentilleni

I. F.

Englanninkielinen alkuteos

THE BEAST AND THE BETHANY

ilmestynyt 2020, kustantaja Egmont UK Limited,

2 Minster Court, London EC3R 7BB.

Teksti © Jack Meggitt-Phillips 2020

Kuvitus © Isabelle Follath 2020

The Author and Illustrator have asserted their moral rights.
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Marja Helanen ja WSOY 2021

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-45496-1

Painettu EU:ssa

Hirviö ja Helmiikki

Jack Meggitt-Phillips
Kuvittanut Isabelle Follath

Suomentanut Marja Helanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Violetti papukaija

Ebenezer Pinset oli kammottava mies, jolla oli ihmeellinen elämä.

Hän ei ollut milloinkaan nälissään, koska kaikki hänen jääkaappinsa olivat pullollaan ruokaa. Hän ei jäänyt milloinkaan pohtimaan pitkiä sanoja, sellaisia kuin konstikkelsaatio tai pumppelirumpsis, koska hän luki hyvin harvoin kirjoja.

Hänen elämässään ei ollut lapsia eikä ystäviä, joten häntä eivät milloinkaan kiusanneet epämiellyttävät äänet eivätkä harmilliset keskustelut. Hän ei myöskään käynyt juhlissa eikä kekkereillä, joten hän ei joutunut milloinkaan pää kuumana miettimään, mitä pitäisi panna päälle.

Ebenezer Pinsetin ei tarvinnut murehtia edes kuolemaa. Tämän tarinan alussa hänen 512. syntymäpäiväänsä oli enää viikko, mutta jos häneen olisi törmännyt kadulla, häntä olisi luullut nuoreksi mieheksi – ei todellakaan parikymppistä vanhemmaksi.

Häntä olisi saattanut pitää myös oikein komeana. Hänellä oli lyhyet, kullankeltaiset hiukset, nöpönenä, täyteläiset huulet ja silmät, jotka säkenöivät kuin timantit kuutamolla. Hänestä huokui myös ihmeellinen viattomuus.

Ikävä kyllä ulkonäkö voi pettää. Katsos, tämän tarinan alussa Ebenezer oli aikeissa tehdä jotain todella paha.

Ensin Ebenezer vain asteli lintukauppaan ja jäi sitten malttavaisesti odottamaan kassakoneen vieressä seisovan malttamattoman henkilön taakse. Malttamaton henkilö oli pieni tytönruipelo, jonka selkärepussa oli kaksi tarraa. Toisessa luki HELMIKKI ja toisessa HÄIVY!

”Minä haluan lemmikin!” tyttö sanoi muhkealle, mukavalle lintukauppiaille.

”Minkälaista etsiskelet?” kauppias puolestaan tiedusti.

”Sammakkoa! Tai pantteria! Ei kun jääkarhua!”

”Taidat olla väärässä paikassa. Pantteri- ja jääkarhukauppa on tuolla katua vähän eteenpäin, ja sammakkotori on auki vain keskiviikkoisin. Täältä voi löytyä sinulle lintu, ei juuri muuta”, lintukauppias selitti.

Tyttö työnsi kätensä reppuun ja veti sieltä varvastossun, keksinjämät, kaksi simpukankuorta ja viivaimen, jossa luki OMISTAA YRJÄNÄ. Hän laski ne kaikki tiskille.

”Millaisen linnun minä näillä saan?” tyttö kysyi.

Lintukauppias tarkasteli esineitä ja ynnäsi päässään. ”Jos annat repunkin, saat kymmenen matoa”, mies sanoi.

Tyttö oli oikein tyytyväinen tähän tarjoukseen. Hän varisti repun selästään ja ojensi sen. Vastapalkaksi lintukauppias kaivoi taskustaan kymmenen matoa ja plopsautti ne tytön käsiin. Tyttö säntäsi Ebenezerin ohi ulos kaupasta.

”Anteeksi äskeinen, herra Pinset”, lintukauppias sanoi. ”Miten voin auttaa?”

”Eipä mitään”, Ebenezer vastasi. ”Tulin hakemaan wintlorialaista violettirintaista papukaijaa.”

Lintukauppias kävi hakemassa nukkuvan papukaijan, mutta Ebenezer ei siepannut sitä noin vain. Hän

odotti, että häkki ojennettiin hänelle, ja sitten hän jäi vähäksi aikaa kauppaan rupattelemaan, vaikkei pahemmin jutustamisesta piitannutkaan.

”Tämä on erikoistapaus, pitäkää se mielessänne”, lintukauppias sanoi. ”Näitä on koko maailmassa jäljellä enää kaksikymmentä. Ette kai te ole sitä sorttia, joka hukkaa linnun?”

”En todellakaan hukkaa”, Ebenezer vastasi vaihtaen painoa jalalta toiselle.

”Näitä ei enää paljon löydy – minulta kesti kauan jäljittää tämä. Ei joka kaupasta saakaan ehtaa puhuvaa ja laulavaa papukaijaa. Varsinkaan sellaista, joka laulaa kunnollisia ihmisten viisuja eikä mitään liverryksiä. Tämmöiset linnut rakastavat yleisöä. Ette kai te ole sitä sorttia, joka pitää linnun omana tietonaan, piilossa muilta?” lintukauppias kysyi.

”En todellakaan pidä”, Ebenezer vastasi. Hänellä oli tavattoman tukala olo lintukauppiiaan tutkivan katseen alla.

”Tämmöiset linnut tarvitsevat paljon hoitoa ja huolenpitoa. Ne tarvitsevat rakkautta. Ette kai te meinaa kohdella sitä huonosti?” lintukauppias kysyi.

”En tietenkään!” Ebenezer vastasi kimeällä, värisevällä äänellä.

Lintukauppias tunsi jokaisen lintunsa ja rakasti niistä joka ikistä sarakerttusista etelänharmaalokkeihin. Hän ei halunnut yhdenkään joutuvan huonoon kotiin. Hän tapitti Ebenezeriä silmä kovana.

”Tiedän tasan tarkkaan, minkälainen ihminen te olette”, lintukauppias sanoi tuijotettuaan sekunnin tai pari.

Ebenezer nielaisi.

”Olette loistava linnunomistaja!” lintukauppias sanoi. ”Se näkyy teidän naamastanne!”

Ebenezer hymyili huojentuneena ja ojensi rahat. Hän maksoi paljon reilummin kuin oli sovittu, halusi antaa lintukauppiaalle erikoiskiitoksen kovasta työstä.

Ebenezer heitti hyvästit ja lähti vieden mukanaan häkissään uinuvan papukaijan. Hän kömpi autoonsa ja aloitti lyhyen ajomatkan takaisin kotiin. Kun hän pysäköi autoa, papukaija heräsi hartaasti haukotellen.

”Hyvää huomenta!” papukaija sanoi kertakaikkisen epäpapukaijamaisella äänellä, suklaisesti hymisten.

”Iltapäivä on jo pitkällä”, Ebenezer sanoi.

”Huppistakeikkaa! Jassoo. Hyvää pitkää iltapäivää sitten. Nimeni on Patrick.”

”Ja minun herra Pinset. Tervetuloa uuteen kotiisi.”

”Jumpra ja huitti!” Patrick huudahti.

Jumpra ja huitti olivat kumpikin osuvia ilmauksia, sillä Ebenezerin talo oli aikamoisen erikoinen. Se oli viidentoista kerroksen korkuinen ja kahdentoista elefantin levyinen. Sen julkisivu oli maalattu punaiseksi, ja puutarha oli niin suuri, että siellä olisi voinut pitää kymmenet teekutsut, kaikki samaan aikaan.

Häkistään tähyilevä Patrick uhkui intoa. Se oli maailmaa matkannut papukaija, ja se oli esiintynyt laulu-kiertueilla monessa maassa, mutta mitään tällaista se ei ollut koskaan nähnyt. Se halusi lentää katsastamaan talon joka kolkan.

”Voinko tulla jo pois häkistäni?” se kysyi.

”Et vielä”, Ebenezer vastasi. ”Haluan sinun tapaavan ensin erään henkilön. No, erään *olennon*, niin kai olisi parempi sanoa.”

Ebenezer nousi autosta ja vei Patrickin sisään. Hän suuntasi portaisiin kantaen lintua häkissä.

”Kyseinen olento asuu ylimmässä kerroksessa”, Ebenezer sanoi. ”Se odottaa innokkaasti sinun tapaamistasi.”

Ebenezer nousi portaat Patrickin silmäillessä kaikkea ympärillään. Viidentoista porraskäytävän matka sujui nopeasti Patrickin katsellessa kauniita maalauksia ja seiniä reunustavia antiikkiesineitä.

”Yritä olla pelkäämättä”, Ebenezer sanoi, kun he tulivat ylimpään kerrokseen. ”Se ei pidä sinusta, jos olet peloissasi.”

Portaiden huipulla Ebenezer painoi huteran, vanhan oven kahvaa. Ovi avautui naristen.

Hän sytytti valon. Huone ei muistuttanut lainkaan muuta taloa. Se oli kostea ja lemusi keitetyltä kaalilta. Siellä oli vain punaiset samettiverhot ja pieni, kultainen kello huoneen perällä.

Ebenezer asteli verhojen luo ja seisahtui, ennen kuin avasi ne.

”Älä huuda äläkä kilju. Se ei pidä sellaisesta melusta”, hän varoitti Patrickia.

Ebenezer veti verhot auki ja paljasti hirviön. Hirviö oli iso, harmaa klöntti, jossa oli kolme mustaa silmää, kaksi mustaa kieltä ja suuri, kuolaa valuva suu. Sillä oli pikkuiset kädet ja pikkuiset jalat.

Ebenezer ilahtui nähdessään Patrickin reagoivan vallan mainiosti. Lintu ei kiljunut eikä huutanut: ”Yäääk, karsea!”

Patrickilta meni hetki toipumiseen, ja sitten se sanoi: ”Hyvää huomenta! Minun nimeni on Patrick.”

”Iltapäivä on jo pitkällä.” Hirviön ääni oli pehmeä ja niljakas – vähän kuin sulkainen käärme. ”Sinun pitää laulaa.”

"Mitä tahtoisit minun laulavan?" Patrick kysyi.

"Laula laulu minusta!" hirviö tiukkasi.

Patrick mietti kotvasen. Sitten se alkoi laulaa.

"On hirviöllä koko maan hienoin talo.

Korkea ja leveä ja mielettömän jalo.

Jää kuningatarkin toiseksi palatsillaan,

jos sitä verrataan hirviön villaan."

Ebenezer vaikuttui. Sävelmä hiveli korvaa, ja sanat näyttivät miellyttävän hirviötä.

*”On naama hirviön pulska ja näpsä niin,
ei triplasilmiltä mikään jää eksyksiin.
Kaiken mitä löytyy lipoo kaksi kieltä suuhun,
ei hirviötä verrata voi kehenkään muuhun.”*

Patrick lakkasi laulamasta. Se pahoitteli laulun lyhyttä ja sanoi voivansa vetäistä jotain vähän pitempää, kunhan oppisi tuntemaan hirviön paremmin.

Ebenezer huokaisi helpotuksesta nähdessään hirviön hymyilevän. Hymy oli kuulosta märkä.

”Olipa kaunista. Kerrohan, onko sinunlaisiasi tipusia paljonkin?” hirviö kysyi.

”Ei hiivatissa. Meitä on koko maailmassa enää kaksikymmentä.” Patrickin silmiin kihosivat violetit kyynelät. Se yritti unohtaa oman murheensa kysymällä: ”Montako sinunlaistasi hirviötä on olemassa?”

”Minä olen ainokainen, viimeinen sinnittelijä.” Hirviö hymyili sen sanoessaan. ”Hyvä, että olet harvinainen. Minä pidän harvinaisuuksista. Tules vähän lähemmäs, jotta näen sinut paremmin, tipunen.”

Hirviö silmäili Ebenezeriä odottavasti. Ebenezer tarttui häkkiin ja toi Patrickin lähemmäs hirviön kolmea mustaa, räpsyvää silmää.

”Lähemmäs”, hirviö komensi.

Ebenezer raahasi häkin kolmen askelen päähän hirviöstä.

”Vielä lähemmäs”, hirviö sanoi.

Ebenezer toi häkin aivan hirviön suuren, kuolaa valuvan suun eteen. Keitetyn kaalin lemu oli nyt niin vahva, että silmiä kirveli.

”Näetkö sinä minut nyt?” Patrick kysyi hieman levottomana.

”Voi, näin sinut hienosti koko ajan”, hirviö vastasi ja lipoi suutaan kahdella mustalla kielellään.

”Miksi... miksi minun sitten piti tulla lähemmäs?” Patrick kysyi.

Se oli viimeinen kysymys, jonka Patrick koskaan esitti.

Epätavallinen pyyntö

Ihmeellinen elämä voi tehdä jostakusta kammottavan. Se panee unohtamaan, että maailmassa on ihmisiä, joilla on ongelmia. Silloin ei oikein osaa välittää eikä huolehtia toisista.

Ymmärtänet siis, miten Ebenezer Pinsetistä tuli yksi itsekkäimmistä miehistä, mitä maan päällä koskaan on elänyt. Vietettyään liki 512 vuotta vailla huolen häivää Ebenezer ei ollut milloinkaan oppinut tuntemaan omissa nahoissaan tuskaa eikä murhetta.

Hänen oli mahdotonta kuvitella, miltä sellaisten asioiden täytyi tuntua, joten Patrickin syöttäminen hirviölle ei häntä hetkauttanut. Olihan hänestä sääli, ettei hän koskaan enää kuulisi Patrickin luikauttavan uutta

laulua, mutta hän ei haaskannut aikaa sen miettimiseen, minkä hirvittävyuden pikku papukaija ressu oli joutunut kokemaan.

Sen sijaan Ebenezer laskeutui alakertaan – kaikki viisitoista kerrosta. Hän avasi yhden monista jääkaapeistaan ja alkoi laittaa itselleen sinapilla siveltyä paistivoileipää.

Leipä oli leivottu mitä hienoimmista jyvistä, jotka oli kerätty aivan Himalajan vuorten huipuilta. Liha ja voi olivat peräisin Dollysta, viehkosta walesilaisesta lehmästä, joka oli voittanut kolmena vuotena peräjälkeen Maailman ihanimmat utareet -palkinnon. Sinappiin taas oli käytetty kallista valkoviiniä ja harvinaisia mustia tryffeleitä.

Voileipä oli melko varmasti herkullinen, mutta ennen kuin Ebenezer ennätti haukata, hirviö kilisytti kelloaan. Ebenezer laski vastahakoisesti leipänsä pöydälle ja tivalsi takaisin yläkertaan.

Hirviö odotti kosteassa, kaalinlemuisessa huoneessa. Se hyräili itseksensä – samaa laulua, jota Patrick oli laulanut.

Kun Ebenezer astui sisään, hirviö päästi autuaan röyhtäyksen, jonka mukana ilmoille leijui violetti höyhenpilvi.

”Hyvää iltaa”, Ebenezer toivotti kohteliaasti nyökäten.

”Hyvää iltaa sinullekin! Oikein hieno ilta tämä onkin, vai mitä sanot?” hirviö kysyi.

Ebenezer ajatteli voileipäänsä. Miten hän odottikaan sen syömistä. Hän ei ollut juurikaan ajatellut iltaa eikä sitä, oliko se hieno vai ei.

”Sanoin, että on oikein hieno ilta”, hirviö sanoi niljakkaalla äänellään. ”Oletko samaa mieltä?”

”Olen toki, on tosi sinappinen ilta”, Ebenezer vastasi.

”Sinappinen! Miten niin sinappinen?”

”Anteeksi, mikä ihme minuun meni? Ei ollut tarkoitus sanoa sinappinen, vaan että... että...”

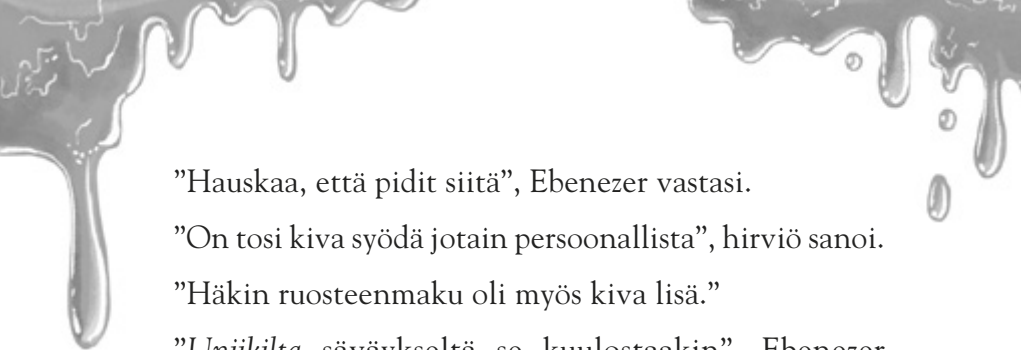
”Ei sen väliä”, hirviö ärähti. ”Vain sillä on väliä, että on oikein hieno ilta. Tosi hieno totisesti!”

”Niinpä tietenkin.”

Huoneessa oli hetken hiljaista. Ebenezer oli niin nälkäinen, ettei keksinyt mitään sanottavaa. Hirviö taas ei osannut päättää, viitsisikö se olla hyvällä päällä vai ei. Kotvasen kuluttua päätös oli plakkarissa.

”Pöh, en minä voi sinulle vihoitella. Varsinkin kun sinä tarjosit minulle niin herkullisen päivällisen”, hirviö sanoi.

”Hauskaa, että pidit siitä”, Ebenezer vastasi.

”On tosi kiva syödä jotain persoonallista”, hirviö sanoi.

”Häkin ruosteenmaku oli myös kiva lisä.”

”*Uniikilta* säväykseltä se kuulostaakin”, Ebenezer sanoi.

”Sitä se tosiaan oli. No, mitä tahtoisit palkkioksi?”

Näin se meni. Ebenezer toi hirviölle erilaisia syötäviä, ja vastapalkaksi hirviö antoi lahjoja. Timanttikynttelikköjä, noidan luudan, jättisuuria nallekarhuja – ei ollut sellaista esinettä, jota hirviö ei olisi pystynyt loihtimaan Ebenezerille.

”Tahtoisin pianon”, Ebenezer sanoi. ”Ja voi, saisinko semmoisen pienen flyygelin – soman ja pikkuisen, jonka jaksan kantaa alakertaan?”

”Jaa, jaa, jaa. En uskonut näkeväni koskaan sitä päivää, jona sinä kiinnostuisit musiikista. Tahtoisitko mukaan myös pianonsoiton oppikirjoja?”

”En, hyvänen aika!” Ebenezer sanoi. Pöyristyttävä ehdotus. ”En minä aio soittaa flyygeliiä. Haluan vain sijoittaa sen kadunpuoleiseen olohuoneeseen naapurien nähtäville.”

”Oletpa sinä outo mies”, hirviö sanoi. ”Mutta tahtosi on lakini.”

Hirviö sulki kolme mustaa silmäänsä ja kuolaa valuvan suunsa. Se alkoi hytkyttää klönttivartaloaan ja hyrиси hiljaa hölskyessään puolelta toiselle.

Sitten yhtäkkiä sen silmät avautuivat taas. Hirviö lakkasi hytkymästä, levitti suunsa ammолleen ja pukautti sieltä pienen flyygelin.

Flyygeli oli kuolasta limainen mutta muuten täydellinen. Se oli juuri Ebenezerin toivomaa kokoa ja todellakin niin soma, että naapurit tulisivat kateelliseksi.

”Kiitos oikein kovasti”, Ebenezer sanoi, otti flyygelin kainaloonsa ja marssi ovea kohti. Sitten hän kääntyi. ”Oi, melkein unohdin. Tarvitsen sinulta vielä yhden jutun.”

”Mikähän se mahtaa olla?” hirviö tiedusti.

”Syntymäpäivälahja”, Ebenezer vastasi. ”Täytän lauaintaina 512 vuotta, ja tunnen jo ryppyjen pyrkivän kasvoilleni. Tarvitsen taas annoksen ikääntymistä ehkäisevää tinktuuraa.”

”Helppo nakki, Ebenezer. Autan ilomielin.”

Hirviö sulki kolme silmäänsä ja alkoi taas hytkyä. Mutta sitten se lopetti.

”Onko kaikki hyvin?” Ebenezer kysyi.

”Kaikki on upeasti”, hirviö vastasi. ”Olen kuitenkin päättänyt pyytää sinua tekemään jotain minun hyväkseni, ennen kuin annan sinulle tämän vuoden tinktuuran. Saat tuoda minulle toisen aterian.”

Ebenezer huokaisi. Olisipa hän pyytänyt tinktuuraa ennen kuin toivoi pientä flyygeliiä.

”En ehkä pysty hankkimaan sinulle toista wintlorialaista violettirintaista papukaijaa”, Ebenezer varoiteli. ”Niitä on jäljellä koko maailmassa enää yhdeksäntoista.”

Saat tuoda
minulle uuden
aterian. Ja tiedän
tarkalleen, mitä
haluan syödä...

Ebenezer Pinset on nuorekas 511-vuotias, jolla on hirviö ullakolla. Hän kantaa sen ruoaksi kaikkea maan ja taivaan väliltä, ja vastalahjaksi hirviö pullauttaa uumenistaan Ebenezerille mitä mies ikinä keksiikään toivoa.

Mutta hirviö käy aina vain ahneemmaksi. Ja se on kyllästynyt ahmimaan pölyisiä patsaita ja sirkus-apinoita. Sen tekee mieli maistaa jotain uutta. Nimittäin mehevää ja pulskaa ihmislasta...

**Pidä varasi kun luet – sisältää
PUREVAA TEKSTIÄ.**

”Tässä on ainesta uudeksi klassikoksi.
Terävä, hauska, omaperäinen – aivan mahtava kirja.”

SAM COPELAND, SAMI MUUTTUU KANAKSI-KIRJAN TEKIJÄ

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-45496-1